

(Antiwar.com, 07.11.2009)

Организоване интересне групе до те мере контролишу владу САД, да та „наша“ влада више не може да одговори на бриге и интересе америчког народа, који бира председника, као и чланове Конгреса и Сената. Гласачи ће испољавати незадовољства због своје немоћи на председнику, што ће довести до будућности са председницима који ће бити бирати само једнократно. Ускоро ће наши председници бити исто тако неефикасни као што су били и римски императори у последњим данима те империје.

Обама је већ кренуо путем ка једнократном председниковању. Обећао је промене, али није спровео ниједну. Његов закон о здравственој заштити киднаповале су приватне осигуравајуће компаније које траже веће профите. Највероватнији исход ће бити кресање Медикера и Медикејда (Medicare and Medicaid) [\[1\]](#), како би се помогло финансирање ратова који воде богаћењу војно/безбедносног комплекса, као и многих компанија које су настале приватизацијом услуга којима се раније по нижој цени снабдевао војни комплекс. Било би занимљиво да се сазна који то проценат од преко 700 милијарди долара трошкова за „одбрану“ одлази приватним компанијама. У америчком „капитализму“ запањујуће своте зарада пореских платиша преко државе одлазе приватним фирмама. Упркос томе, републиканци вриште поводом „социјализовања“ здравствене заштите.

Републиканци и демократи, приватизујући највећи могући број војних функција, искористили су могућности да створе нове изворе за (новчане) доприносе изборним кампањама. Тако сада постоји велики број приватних компанија које нису зарадиле ниједан долар на тржишту. Уместо тога, оне се хране из јавних извора и тако исисавају доларе од пореских платиша, а истовремено оптерећују Американце облигацијама јавних дугова.

Обама је наследио изванредну прилику – да из нелегалних агресивних ратова Бушове администрације врати америчке војнике кући. У својим последњим данима, Бушов режим је схватио да би могао „победити“ у Ираку тако што ће почети да из америчког војног буџета плаћа сунитске побуњенике. Када је под систем америчке војне плате сакупио 80.000 побуњеника, насиље се, мада је и даље остало велико, ипак преполовило. Све што је Обама требало да уради, било је, уз захваљивање Бушу за победу у рату, да

прогласи победу и врати наше момке кући. Тако би зачепио уста републиканцима.

Али, овакав разуман поступак би смањио профите и цене акција оних фирми које чине војно/безбедносни комплекс. И тако, уместо да учини оно што је обећао, и за шта су га бирачи изабрали, Обама је распламсао рат у Авганистану и отпочео нови рат у Пакистану. Убрзо после тога, Обама је понављао Бушове и Ченијеве (Cheney's) претње о нападу на Иран.

Уместо здравствене заштите за Американце, биће више профита приватним осигуравајућим компанијама.

Уместо мира, биће више рата.

Бирачи већ виде шта им се пише, па напуштају Обаму и демократе. Независни бирачи који су Обама омогућили велику победу, сада су се окренули против њега, недавно изабравши, уместо дотадашњих демократа, републиканске гувернере у Њу Џерсију и Вирџинији. То није глас поверења у републиканце, већ глас протеста.

Поверење у Обаму је поткопано. А то важи и за Конгрес (ако га је уопште икада уживао). Он је отоич својим гласањем целом свету показао да амерички Конгрес није ништа друго до покорна, поткупљива марионета „Израелског лобија“. Представнички Дом „суперсиле“ Америке је извршио наредбу свога газде, АИПАК-а (AIPAC) [\[2\]](#), и са 344 – против 36 гласова осудио Голдстоунов извештај [\[3\]](#)

Уколико то не знате, Голдстоунов извештај је извештај Мисије УН за испитивање чињеница о конфликту у Гази. Тај „конфликт у Гази“ је напад војске Израела на гето Газе, где живи 1.5 милион прогнаних Палестинаца, чије је земљу, села, куће, опљачкао Израел. Тај напад је био напад на цивиле и цивилну инфраструктуру. То је, ван сваке сумње ратни злочин – према Нирнбершким стандардима, које су, у циљу погубљења нациста, успоставиле САД.

Голдстоун није само веома истакнути јеврејски правник који је цео живот посветио привођењу одговорности оних који су вршили злочине против човечности, него је, уз то, и циониста. Међутим – зато што је записао истину уместо израелске пропаганде – Израелци су га демонизовали називајући га „Јеврејином који мрзи сам себе“.

Конгресман Денис Кучинич (Dennis Kucinich) [4], који је сада несумњиво забележен на АРАС-овом списку за политичку ликвидацију, упитао је Конгрес да ли чланови уопште схватају срамоту коју ће глас за осуду Голдстоуна нанети Конгресу и Влади САД. Целокупни остатак света прихвата Голдстоунов извештај.

Својим једностраним гласањем, Конгрес је одговорио да свет не сматра ни за шта, јер свет ни не доприноси ништа изборним кампањама за чланове Конгреса.

Овај срамни, слугерањски чин „највеће светске демократије“ одиграо се у оној истој недељи када је, због киднаповања једног човека у Италији, италијански суд осудио 23 ЦИА агента. Ови ЦИА агенти су сада у Италији „бегунци од правде“ – а они то заиста и јесу.

Киднаповани је био „рендирани“ [5] Египту, марионетској држави Америке, где је био годинама задржан и понављано мучен. Цео судски предмет против њега је био толико апсурдан, да је чак и египатски судија наредио његово пуштање на слободу.

Једна од осуђених оперативаца ЦИА, Сабрина де Суса (Sabrina deSousa), привлачна млада жена, каже да је Америка прекршила закон, киднапујући тог човека и шаљући га у другу земљу да буде мучен, у циљу да се тако исфабрикује следећи „терориста“ како би се цела терористичка подвала могла у домовини наставити. Без те терористичке подвале, рат Америке из разлога специјалних интереса, постао би провидан чак и зависницима Фокс „Вести“ (Fox "News").

Госпођа де Суса каже: „Све што сам чинила било је одобрено у Вашингтону.“ Па ипак, влада која нас стално прекорева како треба „да подржавамо наше војнике“ није учинила ништа како би је заштитила, мада је она извршавала нелегална наређења Бушовог режима.

Јасно је, ово значи да је злочин који су наредили Буш, Чејни, Пентагон и ЦИА исувише одвратан и потпуно немогућ за правдање – чак ни помоћу извешатаја који потичу од презрења достојног Џона Јуа (John Yoo) [6] и Републиканског федералистичког друштва (Republican Federalist Society).

Видљиво је да се гђа де Суса плаши за себе. Али, где је, онда њена забринутост за невиног човека кога је послала у пакао Египта да буде мучен до смрти, или до признања да је терориста? Кајање које гђа де Суса испољава односи се само на њу саму. Она је извршила наредбу своје зле владе, а та њена зла влада, коју је она тако верно служила, окренула јој је леђа. Она, пак, нема кајања за зло које је извршила над једном невином особом.

Можда је де Суса са својих 22 колега одгајена на видео игрицама. Било је много забавно планирати киднаповање правог човека и његово транспортовање авионом ЦИА у Египат. Да ли је то било као када рибар пеца рибицу, или као када ловац убија јелена-капиталца? Јасно је да су доживели задовољавање на рачун своје „рендиране“ жртве.

Налази италијанског суда – а имајте у виду да је Италија купљена и плаћена марионетска држава Америке – значе да чак и наше купљене марионете налазе да су САД такве да их је немогуће „сварити“.

Крећући се од врха леденог брега наниже, ето нам амбасадора Крејга Мерија (Craig Murray), ректора Универзитета у Дандију (Dundee) и – до 2004. амбасадора Велике Британије у Узбекистану. Он га описује као стаљинистичку тоталитарну државу којој се удварају Американци и издржавају је.

У својству амбасадора, Мери је видео обавештајне извештаје ЦИА, који су описивали најјезивије процедуре тортуре. „Силовања су вршена разбијеним флашама, деца су мучена пред сопственим родитељима, све док родитељи не би потписали неко признање; људи су живи кувани“.

„Обавештајни подаци“ о овим сеансама тортуре је ЦИА, као доказ ширине завере Ал Каиде, предавала МИ5 (MI5) [7] и Вашингтону.

Амбасадор Мери извештава да је људима које је ЦИА својим летовима испоручивала узбекистанским затворима-мучилиштима „било наређено да признају своје чланство у Ал Каиди. Наређено им је да признају да су били у камповима за обуку у Авганистану. Наређено им је да признају да су се срели са Осамом бин Ладеном лично. А ЦИА је стално понављала те теме.“

„Био сам потпуно запањен“, каже британски амбасадор, који је замишљао да служи једној моралној земљи, која – заједно са својим америчким савезником има морални интегритет. Та велика англо-америчка тврђава демократије и људских права, постојбина Магна карте (Magna Carta) [8] и Повеље права (Bill of Rights) [9], те велике моралне демократије које су победиле нацизам и одупрле се Стаљиновим гулазима – биле су спремне да почине било какав злочин како би постигле максимум профита.

Амбасадор Мери је превише дознао, па је био отпуштен пошто је то све исповртио. Видео је документе који су доказивали да су мотиви за војну агресију САД и Велике Британије на Авганистан били у вези са резервама природног гаса у Узбекистану и Туркменистану. Американци су желели гасовод који заобилази Русију и Иран и пролази кроз Авганистан. Како би се то осигурало, била је неопходна инвазија. Идиотској америчкој јавности могло се рећи да је инвазија била неопходна због 11-ог септембра и зато да их спасе од „тероризма“. Те јадне будале би поверовале у ту лаж.

„Ако погледате на [распоред снага САД у Авганистану](#) без икакве сумње ћете увидети да су америчке снаге распоређене тако да чувају трасу гасовода. То је оно о чему се ради. Ради се о новцу, ради се о енергији, не ради се о демократији.“

Погодите ко је био консултант који је средио ондашњем гувернеру Тексаса, Џорџу В. Бушу, споразуме који ће Енрону [10] дати права на природне резерве гаса у Узбекистану и Туркменистану, а Јунокалу (Unocal) [11] за изградњу транс-авганистанског гасовода. То је био Карзаи, кога је Америка наметнула за „председника“ Авганистана, тај који осим америчких бајонета нема никакву подршку у земљи.

Амбасадор Мери је због својих открића био отпуштен из дипломатске службе Велике Британије. Нема сумње да је то било по наредби Вашингтона нашој британској марионети.

Пол Крег Робертс (Paul Craig Roberts) био је помоћник министра финансија у Регановој администрацији и један од архитеката Регановог економског програма. Био је и члан уредништва Вол стрит цурнала. Аутор осам књига и носилац француске Легије части

(Превод: **Василије Клефтакис**)

<http://original.antiwar.com/roberts/2009/11/06/the-evil-empire/>

---

[1] **Медикејд**: систем делимичног финансирања медицинске помоћи од стране федералне владе (у сарадњи са владама савезних држава) за децу уз сиромашних породица, труднице, старе људе, хендикепиране. **Медикер**: финансиран из пореских доприноса самих пореских платиша. Комплексни, компликовани системи који не покривају целокупно становништво САД потпуном здравственом заштитом (прим. прев.).

[2] **American Israel Public Affairs Committee – AIPAC** (Америчко-израелски комитет за јавне послове), до пре неколико година се звао

**American
Zionist
Committee
for
Public
Affairs**

(Амерички ционистички комитет за јавне послове). За себе – по Википедији – тврди да има 100.000 чланова (Јевреји и нејевреји) и бави се лобирањем у Конгресу (Представничком дому САД) у корист Израела и у интересу добрих односа између САД и Израела (прим. прев.).

[3] Извештај Мисије УН за испитивање чињеница о конфликту у Гази ([Report of the United Nations Fact Finding Mission on the Gaza Conflict](#)

) од 15.09.2009, у име Савета УН за људска права (United Nations Human Rights Council : UNHRC),

под председништвом Јужноафриканца, бив. судије Уставног суда, Ричарда Голдстоуна (

Richard Goldstone). Мисија је утврдила да је у сукобима у Гази било много ратних злочина (које је углавном починила војска Израела, мада ни Палестинци нису прошли сасвим без оптужби). По мишљењу АИРАС-а и израелских присталица, извештај је необјективан и неприхватљив, јер главни терет оптужбе баца на израелске снаге (прим. прев.).

[4] Денис Кучинич (Dennis John Kucinich), демократа, градоначелник Кливленда 1977-1979, од 1997. представник Охаја у Конгресу САД.

[5] „Рендирање“ (rendition): термин за незаконито пребацавање ухапшеног/киднапованог, од стране агената неке државе у којој је законски забрањена тортура, некој другој држави у којој је дозвољена тортура - у циљу изнуђивања одговора/признања (прим. прев.).

[6] Џон Ју (John Choon Yoo) амерички правник и професор универзитета (изм. осталог Беркли). Истакнути присталица гледишта да су правно оправдани поступци Бушове администрације (близак потпредседнику Дику Чејнију) у односу на затворенике у Гвантанаму, да они не смеју имати статус ратних заробљеника, да је дозвољено њихово испитивање под притиском „појачаних техника испитивања“ ([enhanced interrogation techniques](#))- као нпр. скоро потпуно дављење водом (waterboarding) (прим. прев.).

[7] О себи МИ5 тврди да је „одговорна за заштиту Уједињеног краљевства против претњи националној безбедности“(прим. прев.).

[8] Велика повеља (Magna Carta): повеља коју је, присиљен од стране барона, 1215. потписао енглески краљ John Lackland (француски: Jean sans Terre – Јован Без Земље). Њоме се ограничава краљевска власт у односу на племство и цркву (прим. прев.)

[9] Повеља права (Bill of Rights) је популарни назив за првих десет амандмана на Устав САД, који гарантују људска права и слободу људима у САД и ограничавају моћ савезне државе. Представио их је James Madison 1789. године, непосредно након доношења Устава, а ратификовани су 1791. године. Постоји и Енглеска Повеља права (English Bill of Rights), закон који је, после смрти Оливера Кромвела и рестаурације монархије изгласао енглески Парламент 1689.г. Сматра се да је њиме постављен темељ демократској парламентарној монархији у Енглеској (прим. прев.).

[10] Корпорација Енрон (Enron Corporation) из Хјустона, Тексас, једна од највећих светских енергетских корпорација, банкротирала 2001, после низа подвала и великог финансијског скандала (прим. прев.).

[11] Union Oil Company of California (Unocal) за сада није изградила планирани транс-авганистански гасовод, али о њој се говори као о актеру већ дуго година умешаном у америчку политику у Авганистану и даваоцу помоћи талибанима да заузму Кабул 1966. Мада им централноазијски планови (за сада још?) нису успели, Јунокал се помиње као важан партнер у завршеном гасоводу Азербејџан-Грузија-Турска (Медитеран) који је успешно испланиран тако да се заобиђе територија Русије. Покушај кинеске државне нафтне компаније да купи Јунокал је био спречен интервенцијом америчког Конгреса, па га је купио Шеврон, упркос томе што му је понуда била знатно нижа од кинеске (прим. прев.).